

[Erhard Jakobsen.]

har med at gøre. Det er jo noget, man har kæmpet med i årevis, længe før nogen tænkte på et septemberforlig, og det er noget, der ud i al fremtid vil have en virkning, der peger langt videre end det midlertidige perspektiv, man har i septemberforliget.

Jeg har ikke, og der er ingen i min gruppe, der vil gøre krav på, at de har det, samme kendskab til erhvervslivets vilkår, som hr. Stetter har fra direkte deltagelse, og som hr. Glistrup har fra at have beskæftiget sig med det på mange måder. Men vi mener ud fra almindelig sund fornuft at kunne fastslå, at der er noget i det her, som, uanset om det virker stærkt, virker meget, eller virker lidt, i hvert fald er en gestus over for erhvervslivet, der viser erhvervslivet, at vi herinde ikke bare interesserer os for, hvor vi kan komme til at plukke, og hvor vi kan komme til at tage noget. Det viser, at vi prøver at forstå, at mange af erhvervslivets folk i disse år og i andre år er i vanskeligheder. Der er konstant erhvervsfolk, der er i vanskeligheder, fordi de er på vej op eller på vej ned, og kan det her være en håndsrekning til dem synes jeg, folketinget må tage det seriøst. Også jeg vil som hr. Stetter komplimentere fremskridtspartiet for, at man er i stand til at se bort fra den interesse, et nyt parti har i at stille de store krav og idealerne op, og gå ned på forhandlingsniveauet og sige: vi skal se at få noget igennem. Det mener jeg man bør række hånd til, og det er det, centrum-demokraterne har søgt at gøre.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Se at få noget igennem! Ja men i et demokrati skal der et flertal til at få noget igennem. Jeg vil gerne sige til hr. Erhard Jakobsens bemærkninger, at et flertal ikke dannes ved, at 4 centrum-demokrater støtter 24 fremskridtsfolk og 9 konservative i denne sal; der skal immervæk 89 til at skabe et flertal i dette ting, sådan som det er fordelt med de grønlandske og færøske stemmer.

Jeg vil gerne sige til hr. Glistrup, at man kan gøre meget for at vende tingene på hovedet, men jeg håber, det lykkes for vælgerne at gennemskue, hvad det er for noget — undskyld udtrykket — vrøvl, hr. Glistrup står og siger heroppe nu. Selvopgi-

vende holdning! Skulle der være noget selvopgivende i, at man som demokrat venter på et flertal, at man gør alt for at arbejde for at få dette flertal? Det er ikke spor selvopgivende; det er at erkende og anerkende demokratiets principper, at der skal et flertal til at gennemføre ting. Jeg venter til august og forsøger igen i september og til oktober, hvis det ikke lykkes nu. Jeg håber så, at de herrer vil være med til sin tid at prøve på at skabe det flertal, der er nødvendigt, for at vi ikke bare ender i tomme demonstrationer, men også får gennemført noget til gavn for erhvervslivet.

Ministeren for skatter og afgifter (Svend Jakobsen):

Det, der giver mig anledning til at tage ordet, er, at hr. Erhard Jakobsen giver udtryk for at være på usikker grund i stillingtagen til det spørgsmål, vi her skal stemme om om lidt. Derfor vil jeg gerne sige til tinget, at vi i næste samling vil have et bedre udgangspunkt for at tage stilling til disse ting. Jeg har i et svar til folketingets skatte- og afgiftsudvalg oplyst, at jeg har bedt skattedepartementet og statsskattedirektoratet om at undersøge dels de administrative, dels de økonomiske konsekvenser af at gennemføre en udvidet adgang til fremføring af underskud.

Jeg har senere oplyst til skatte- og afgiftsudvalget, at dette materiale ville foreligge i løbet af få måneder, således at vi har et virkelig godt udgangspunkt for at tage beslutning omkring dette, når vi mødes igen i næste samling, det synes jeg tinget skal vide. Det er nu engang en god skik at kende konsekvenserne af det, vi beslutter herinde.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslaget

forkastedes med 69 stemmer mod 35; 42 medlemmer stemte hverken for eller imod.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring af lov om tipning. (Afsocialisering af tipstjenesten) [af Poulsgaard m. fl.].

(Lovforslag nr. 214. Fremsat 10/2 76. Første behandling 11/3 76. Betænkning 26/5 76).